

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6417207962
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6417207962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Mariána Blahu, v právnej veci žalobkyne Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. I. XXX/X, XXX XX H. nad N., právne zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. , so sídlom Nám. M. Benku 2, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 22Csp/94/2017-136 zo dňa 16. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 22Csp/94/2017-136 zo dňa 16. novembra 2018 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanému priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 22.06.2017 proti žalovanému domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom pod sp.zn. SRSApA 00853/17 dňa 03.05.2017. Žalobkyňa sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. e), i), j), k) a l) zákona č 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“).

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením listín predložených žalobkyňou a žalovaným a spisom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, vedeným v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom pod spisovou značkou SRSApA 00853/17. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 13.10.2008 uzavrela žalobkyňa ako spotrebiteľ s právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou VÚB, a.s. zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o bežnom účte“, resp. „zmluva o úvere“), na základe ktorej boli zo strany právneho predchodcu žalovaného žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky. Dňa 25.05.2015 uzatvoril právny predchodca žalovaného spolu so žalovanou zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej došlo k postúpeniu práv a povinností vyplývajúcich právnemu predchodcovi žalovaného z predmetnej úverovej zmluvy na žalovaného. Po tomto postúpení došlo

medzi stranami dňa 08.09.2016 k uzavretiu Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej žalovaný dňa 27.02.2017 podal na Stálom rozhodcovskom súde zriadenom pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava návrh na začatie rozhodcovského konania, ktorým sa domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal žalobkyňu na zaplatenie sumy rovnajúcej sa jej údajnému dlhu z predmetnej zmluvy o úvere. Na základe predmetného návrhu na začatie rozhodcovského konania bol následne dňa 03.05.2017 rozhodcovským súdom vydaný rozhodcovský rozsudok pod sp. zn.: SRSAspA 00853/17 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Z rozhodcovského rozsudku súd prvej inštancie zistil, že zmluvný vzťah žalobkyne bol posúdený ako spotrebiteľský a rozhodcovský súd aplikoval ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách § 52 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

4. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval § 45 ods. 1 a 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 46 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 4 ods. 2 a 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňi bol doručený rozsudok rozhodcovského súdu dňa 24.05.2017 a žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podala na súd prvej inštancie dňa 22.06.2017. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobu podala v zákonom stanovenej lehote 3 mesiacov.

5. Pokiaľ šlo o dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť dojednanej rozhodcovskej zmluvy podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že predložená rozhodcovská zmluva nebola platne dojednaná a že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade mal súd prvej inštancie z predloženej rozhodcovskej zmluvy za preukázané, že táto bola uzavretá dňa 08.09.2016, pričom bola dojednaná na osobitnej listine. Obsahom tejto listiny bolo len dojednanie osobitných podmienok uzavretia rozhodcovskej zmluvy a v čl. I je uvedené, čo je spotrebiteľské rozhodcovské konanie a ktorý súd bude prípadný spor medzi zmluvnými stranami rozhodovať. V čl. II zmluvy je jasne a zrozumiteľne uvedené, čo je predmetom rozhodcovskej zmluvy a v čl. III je uvedené poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, poučenie o tom, že spor nebude rozhodovaný pred všeobecným súdom Slovenskej republiky a okrem iného aj poučenie o možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Predmetná rozhodcovská zmluva je podľa názoru súdu formulovaná jasne a zrozumiteľne na osobitnom liste, pričom z jej obsahu jasne vyplýva, že jej predmetom je dojednanie rozhodcovského súdu a rozhodcu pre prípad vzniku sporov medzi zmluvnými stranami. Ide o rozhodcovskú zmluvu uvedenú na samostatnej listine, ktorá netvorí neoddeliteľnú súčasť spotrebiteľskej zmluvy, žalobkyňa mala možnosť pri zachovaní náležitej starostlivosti z jej strany riadne sa oboznámiť so znením tejto rozhodcovskej zmluvy, príp. jej dojednanie úplne vylúčiť nepodpísaním tejto zmluvy, a to bez vplyvu na zmluvný vzťah resp. dohodu o uznaní dlhu a plnení v splátkach. Ako mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania za zrejmé, sama žalobkyňa sa v podanej žalobe nemôže odvolávať na skutočnosť, že nebola o význame rozhodcovskej zmluvy informovaná, pretože nepostupovala ani len s minimálnou dávkou opatrnosti, ktorá sa pri vstupovaní do zmluvných vzťahov vyžaduje. Potvrdila, že predmetnej zmluve nerozumela, no napriek tomu ju podpísala, pretože si myslela, že takúto zmluvu „musí podpísať“. Takéto správanie žalobkyne ako spotrebiteľky nie je možné zhojiť v súdnom konaní poskytnutím právnej ochrany za podmienok, že sama spotrebiteľka nezodpovedne vstúpila do zmluvného vzťahu a založila tak právomoc spotrebiteľského rozhodcovského súdu. Súd prvej inštancie však dal do pozornosti, že spotrebiteľský rozhodcovský súd má povinnosť aplikovať predpisy na ochranu spotrebiteľa. V ďalšej časti odôvodnenia sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či rozhodcovský súd tieto predpisy aplikoval správne, čo je samostatným dôvodom pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dal za pravdu v tejto súvislosti argumentácii žalovaného uvedenej v bode 3.5. až 3.13 odôvodnenia. Z uvedených dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade pri rozhodcovskej zmluve nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že nezistil ani iný dôvod, pre ktorý by mala byť rozhodcovská zmluva neplatná (zmluva obsahuje náležitosti podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vrátane poučenia, ktoré je upravené v prílohe č. 1 tohto zákona).

6. Pokiaľ šlo o dôvod podania žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré odporuje dobrým mravom a na

ktoré nemá žalovaný nárok a dôvod, že rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 45 ods. 1 písm. i), j), k) a l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie posudzoval prvotne zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, z ktorého mala neskôr žalobkyňa uznať svoj dlh.

7. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že medzi pôvodným veriteľom Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalobkyňou došlo k uzatvoreniu zmluvy o bežnom účte, pričom sa zmluvné strany dohodli na možnosti zriadenia povoleného prečerpania, tzv. „flexidebetu“. V zmluve bolo dohodnuté, že povolené prečerpanie na účte bude automaticky nastavené po splnení kritérií stanovených bankou. Úroková sadzba povoleného prečerpania k dátumu podpisu zmluvy je 16,90 % ročne. Jej výška môže byť pri nastavení limitu prečerpania odlišná, banka úrokovú sadzbu vyhlasuje zverejnením. Súd právne posúdil zmluvu o účte podľa § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobkyňa preukázala, že podala žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru - flexidebetu dňa 13.10.2008 a 10.11.2008. Tieto žiadosti boli prijaté bankou, čo vyplýva z podpisu oprávnenej osoby na daných žiadostiach. Na základe zmluvy o bežnom účte, kde bolo zároveň dohodnuté aj poskytnutie kontokorentného úveru došlo po žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru bankou k uzatvoreniu zmluvy o úvere, ktorú je treba právne kvalifikovať podľa § 497 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie nemal pochyby o spotrebiteľskom charaktere úverového vzťahu, nakoľko právny predchodca žalovaného v danom zmluvnom vzťahu vystupoval ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa vystupovala ako fyzická osoba - spotrebiteľ. Zároveň konštatoval, že v čase uzatvorenia zmluvy o kontokorentnom úvere spadala táto zmluva pod úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Súd prvej inštancie z predloženej zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúčtu a ďalších predložených listín nemal preukázané, že právny predchodca žalovaného so žalobkyňou postupoval v súlade s § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. že žalobkyňa bola písomne informovaná o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Z predloženého výpisu kreditných a debetných transakcií na účte žalobkyne nemal súd prvej inštancie za preukázané, či žalobkyňa čerpala úver aj počas platnosti a účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), pretože tento listinný dôkaz preukazuje síce transakcie na účte, avšak nie je možné zistiť, či ide o prostriedky, ktoré mala žalobkyňa na účte, t.j. jej vlastné prostriedky, alebo ide o prostriedky z povoleného prečerpania, t.j. kontokorentného úveru. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uviedol, že príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne § 25 tohto zákona a § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 nie je možné na daný prípad aplikovať.

9. Žalovaný v rozhodcovskom konaní uplatnil svoj nárok na základe dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. XXXXXXX (ďalej len „dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“, resp. „dohoda o uznaní záväzku“) uzatvorenej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, ktorému bola postúpená pohľadávka pôvodného veriteľa Všeobecnej úverovej banky, a.s.. Žalobkyňa týmto písomným aktom uznala záväzok podľa § 110 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky, ktorý vznikol na základe zmluvy č. XX.X.XXXX zo dňa 16.6.2004. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 1.249,48 Eur, ostatného príslušenstva podľa zmluvy vo výške 242,11 Eur a z úroku z omeškania 9,05 % ročne zo sumy 1.249,48 Eur za dobu od 27.04.2015 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa dohody. Forma splatenia záväzku bola dohodnutá v mesačných splátkach po 10,- Eur s dátumom splátky 20. deň v mesiaci, pričom prvá splátka bude splatná 20.10.2016. Dohoda bola podpísaná žalobkyňou dňa 8.09.2016 a žalovaným dňa 15.07.2016.

10. Konštatoval, že žalobkyňa v žalobe argumentovala tým, že predmetnou dohodou mala uznať neexistujúci záväzok, pretože žalovaný nemá nárok, ktorý odvodzuje od svojho právneho predchodcu zo zmluvy o kontokorentnom úvere na žiadne poplatky a úroky. Uvedené však súd prvej inštancie nepovažoval za možné konštatovať, pretože nesprávny postup pôvodného veriteľa zákon o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nesankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou kontokorentného úveru.

11. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala neprimerane vysokým zmluvným úrokom z úveru, súd prvej inštancie tiež nedospel k záveru, že úrok vo výške 16,90 % ročne nebol dohodnutý v súlade s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, pričom poukázal na znenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby za poskytnutie obdobného úveru bankami v mesiaci október 2008 bola podľa štatistiky zverejnenej na stránke NBS so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 11,20 % (so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov) do 14,84 % (s pohyblivou sadzbou + začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby do 1 roka). Úroková sadzba vo výške 16,90 % ročne preto podľa názoru súdu prvej inštancie nie je neprimeraná a ani z tohto dôvodu nie je možné konštatovať, že veriteľ na príslušenstvo nemá nárok.

12. Napokon k argumentácii žalobkyne, že rozhodca v rozhodcovskom konaní mal povinnosť aplikovať § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov súd prvej inštancie konštatoval, že zverejnením Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 7. februára 2018 v Zbierke zákonov stratilo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť. Pokiaľ rozhodca ex offo neprihliadol na premičanie nároku uplatneného proti spotrebiteľovi, postupoval správne.

13. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e), i), j), k) a l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako ani dôvody podľa ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní neboli preukázané. Nebolo možné konštatovať, že na základe navrhnutých dôkazov rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, alebo zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom a ani nebolo možné z vyššie uvedených dôvodov konštatovať, že rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie na záver uviedol, že žalobkyňa bola v rozhodcovskom konaní pasívna. Z rozhodcovského spisu vyplýva, že bola vyzvaná, aby sa k žalobe podanej na rozhodcovskom súde vyjadrila a navrhla dôkazy, pričom túto výzvu prevzala do vlastných rúk dňa 22.03.2017. Žalobkyňa sa žiadny spôsobom v rozhodcovskom konaní nebránila. Žalobu o zrušenie rozhodcovského konania nepodala z dôvodu, že v rozhodcovskom konaní nebol správne zistený skutkový stav (§ 45 ods. 1 písm. g) zákona č. 335/2014 Z.z.), pričom v čase podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku už bola aj zastúpená advokátom. Súd prvej inštancie teda nemôže preskúmať rozhodnutie rozhodcovského súdu nad rámec podanej žaloby a z dôvodov podľa § 45 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že existujú objektívne príčiny, ktoré by mohli ovplyvniť jej racionálne posúdenie právnych úkonov, ktoré urobila, t.j. že bola obmedzená na spôsobilosti na právne úkony, alebo že iné zdravotné dôvody mohli mať vplyv na posudzovanie skutočností a rozhodovaciu schopnosť žalobkyne (aj keď vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že zdravotné problémy môžu mať vplyv na jej pamäťové schopnosti). Preto súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť na argumentáciu žalobkyne, že nerozumela tomu, čo podpisuje a z toho dôvodu by takýto právny úkon nemal byť platný (tak ako tvrdila v písomných podaniach), pretože takýto dôvod nie je možné bez relevantných dôkazov objektívne posúdiť. Podľa názoru súdu prvej inštancie už z názvu listiny „dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“ je možné aj u priemerného spotrebiteľa vydedukovať, čo bude obsahom tejto listiny, pričom špecifikovanie právneho dôvodu a výšky záväzku je jasne a zrozumiteľne v tejto listine uvedené v jej texte. Súd v danej veci nemohol preto poskytnúť právnu ochranu žalobkyňi, a to nielen z týchto dôvodov, ale po právnom posúdení najmä z dôvodov nenaplnenia dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladaných zákonom.

14. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd prvej inštancie priznal proti žalobkyňi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie

súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená platne. Opätovne poukázala na skutočnosť, že rozhodcovskú zmluvu na podklade ktorej prebiehalo predmetné rozhodcovské konanie je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda za neplatný právny úkon. Uzatvorením rozhodcovskej zmluvy došlo k jednoznačnému zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa. Uviedla, že zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom je potrebné vidieť najmä v tom, že prostredníctvom tejto rozhodcovskej zmluvy si samotný žalovaný priamo a autoritatívne vo vopred predformulovanej rozhodcovskej zmluve určil pre prípad vzniku sporu z predmetnej zmluvy možnosť výberu, či prípadný spor predloží stálemu rozhodcovskému súdu alebo príslušnému všeobecnému súdu Slovenskej republiky. Právo výberu akému súdu spor predloží spočíva podľa zmluvy na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh, teda v konečnom dôsledku ide o žalovaného, ktorý má eminentný záujem na tom, aby boli spory so spotrebiteľmi riešené pred rozhodcovským súdom. V tejto súvislosti poukázala aj na početnú judikatúru súdov Slovenskej republiky. Zároveň uviedla, že z rozhodovacej praxe je zrejmé, že rozhodcovské súdy, ktoré označujú dodávateľov sú častokrát prepojené so samotnými dodávateľmi, a teda je nanajvýš pochybné, do akej miery tieto rozhodujú objektívne, nezaujato a rešpektujú všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľov tak, ako to predpokladá zákon. Na základe takejto rozhodcovskej zmluvy tak v konečnom dôsledku spotrebiteľ aj napriek na prvý pohľad jej alternatívne vyzerajúcej povahe nemá akúkoľvek možnosť rozhodnúť o tom, či spor s dodávateľom bude prejednaný pred všeobecným súdom Slovenskej republiky alebo nie. Zdôraznila, že takto dojednaná rozhodcovská zmluva v žiadnom prípade nenapĺňa reálne znaky alternatívne dojednanej rozhodcovskej doložky, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tým dochádza k vzniku značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa ďalej poukázala na skutočnosť, že bez uzavretia takejto rozhodcovskej zmluvy by sa konanie uskutočnilo v mieste bydliska spotrebiteľa, a to podľa príslušných ustanovení procesných predpisov upravujúcich civilný proces a s garanciou ústavných práv, ktorých znenie je pre spotrebiteľa omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu. Vyslovila názor, že aj konanie vedené výlučne v písomnej forme môže znamenať zhoršenie postavenia spotrebiteľa, nakoľko tento nemá možnosť priamo komunikovať s rozhodcovským súdom, bezprostredne namietat' tvrdenia protistrany alebo inak účinne sa brániť v konaní. Poukázala na to, že aj v prípade, ak by si zvolila ústnu formu konania pred rozhodcovským súdom, zhoršenie jej postavenia by naďalej existovalo, nakoľko by ako spotrebiteľ musela dochádzať niekoľko desiatok kilometrov do sídla rozhodcovského súdu. Z uvedených dôvodov považovala za zrejmé, že na predmetnú rozhodcovskú zmluvu je potrebné hľadieť ako na neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda ako na neplatný právny úkon. Žalobkyňa ďalej namietala, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná. Predmetnú rozhodcovskú zmluvu nemohla ako spotrebiteľ nijakým spôsobom ovplyvniť, nakoľko táto bola vopred predformulovaná a v takomto znení predložená na podpis, pričom zo strany žalovaného pri jej uzatváraní nedošlo k nijakému poučeniu spotrebiteľa o právnych dôsledkoch, ktoré pre neho plynú z uzatvorenia takejto rozhodcovskej zmluvy. Uviedla, že ako priemerný spotrebiteľ bez právnického vzdelania objektívne aj napriek na prvý pohľad jasným a zrozumiteľným formuláciám rozhodcovskej zmluvy nemohla dostatočne porozumieť. Poukázala na skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní takejto rozhodcovskej zmluvy ani len nemôže mať vedomosť o tom, že by mohlo ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti poukázala na viacerú judikatúru súdov Slovenskej republiky.

16. Žalobkyňa v odvolaní ďalej nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého dohodu o uznaní záväzku uzavretú medzi ňou a žalovaným nemožno považovať za neplatnú. Uviedla, že z povahy zmluvy o úvere, ako aj zo samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie nesporne vyplýva, že v prejednávacom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere a že zákon o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 3 sankcionuje absenciu obligatórnych náležitostí podľa § 4 ods. 2 tohto zákona bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Nakoľko zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, najmä údaj o RPMN, na jej základe žalovaný, ako aj jeho právny predchodca nemá nárok na akékoľvek plnenie nad rámec istiny poskytnutých finančných prostriedkov. Vo vzťahu k dohode o uznaní záväzku žalobkyňa poukázala na to, že túto podpísala bez toho, aby porozumela jej obsahu, nakoľko žalovaný ju nepoučil o právnych dôsledkoch uzavretia takejto dohody. Uznaním predmetného záväzku sa žalovaný snažil o podstatné zlepšenie svojho postavenia proti spotrebiteľovi, a preto mala za zrejmé, že uzavretie takejto dohody je nutné považovať za nekalú obchodnú praktiku, ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti poukázala na viacerú judikatúru súdov Slovenskej republiky. Nakoniec uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a nezákonné. Vzhľadom na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania je závislým od výroku, ktorý napadla

odvolaním, namietala nesprávnosť a nezákonnosť aj tohto výroku. K neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nakoniec poukázala na závery rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 25Csr/1/2017-98 zo dňa 28.11.2018, v ktorom vystupovali totožné strany ako v tomto konaní a v tomto konaní súd dospel k záveru, že nakoľko dohoda o uznaní záväzku nepredstavuje akýkoľvek základ pre vznik nového spotrebiteľského vzťahu, nie je dôvod na to, aby bola táto dohoda v rozhodcovskej zmluve uvádzaná ako základ zabezpečovaného vzťahu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom pod sp.zn. SRSAspA 00853/17 zo dňa 03.05.2017 zrušil a priznal jej nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

17. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení vyslovil názor, že súd prvej inštancie sa v konaní riadne vysporiadal s dôvodmi, ktorými žalobkyňa preukazovala nárok na zrušenie rozhodcovského rozsudku a dospel k správne právnemu posúdeniu, keď tieto námietky považoval za nedôvodné a nepreukázané. Poukázal na to, že nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho konania, prípadne exekučného konania a žalobkyňa predmetnú pohľadávku čo do dôvodu a výšky uznávala. Žalobkyňa mala možnosť prezrieť si jednotlivé dokumenty, oboznámiť sa s nimi a v prípade, že s ich obsahom súhlasí ich podľa svojej vôle vyplniť. Žalobkyňa mala však zároveň možnosť rozhodcovskú zmluvu aj odmietnuť a nepodpísať a neodovzdať ju podpísanú veriteľovi, ak s jej obsahom nesúhlasila. Ak si žalobkyňa nebola vedomá všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej zmluvy nesie, mala možnosť sa s posúdením predmetnej zmluvy obrátiť na advokáta, resp. požiadať o pomoc Centrum právnej pomoci, alebo sa obrátiť na občianske združenia na ochranu spotrebiteľa. Tým, že žalobkyňa podpísala dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach prejavila vôľu záväzok splniť, pričom predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Žalovaný uviedol, že sa všetkým legislatívnym zmenám podrobil a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy so žalobkyňou postupoval v súlade s právnymi predpismi. Ďalej uviedol, že podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní je rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom dokumente, čím je tak obsahovo, ako aj formálne oddelená od dohody. Žalobkyňa rozhodcovskú zmluvu podpísala sama a dobrovoľne, pričom jej podpisom nebolo nijako podmienené poskytnutie úveru, ani inej služby. Spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu spotrebiteľ mohol odmietnuť, čím by zároveň neodmietol žiadne iné zmluvné ustanovenia, keďže sa v danej rozhodcovskej zmluve nenachádzali. V tejto súvislosti poukázal na viacerú judikatúru súdov Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov vyslovil názor, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia, nakoľko doposiaľ nebolo preukázané naplnenie ani jedného z riadne namietaných dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení vyjadrila svoj nesúhlas s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho písomných podaniach a uviedla, že naďalej trvá na svojom podanom odvolaní, ako aj na ostatných svojich tvrdeniach obsiahnutých v iných písomných podaniach i prednesených ústne na pojednávaní a v plnej miere sa ich pridržiava. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol v súlade s jej odvolacím návrhom.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 22.06.2017 domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom pod sp.zn. SRSAspA 00853/17 podľa § 45 ods. 1 písm. e), i), j), k) a l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalobu odôvodnila tým, že uzatvorením rozhodcovskej zmluvy k zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k jednoznačnému zhoršeniu jej práva v postavení spotrebiteľa a že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vyslovila názor, že rozhodcovská zmluva nebola platne individuálne dojednaná tak, ako to predpokladá Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2. Žalobkyňa ďalej v žalobe uviedla, že v prejednávanom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere,

ktorá neobsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 3 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Upriamila pozornosť na to, že zmluva o úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Za takéto ustanovenie považovala odplatu za poskytnutie úveru vo výške 16,9 %. Ďalej namietala, že zo strany dodávateľa pred uzavretím zmluvy nedošlo k informovaniu ako vyžaduje ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, z čoho je nevyhnutné vyvodiť záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere. Uzavretie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 08.09.2016 žalobkyňa považovala za nekalú obchodnú praktiku, ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobcu ako neinformovaného spotrebiteľa. Zrušenia rozhodcovského rozsudku sa žalobkyňa domáhala z dôvodov, že konajúci rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok v rozpore so zákonom, nakoľko pri jeho vydávaní porušil viaceré právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a priznal žalovanému nárok aj na plnenie, na ktoré žalovaný nemal žiaden právny nárok. Nakoniec žalobkyňa v žalobe poukázala na skutočnosť, že rozhodcovský súd nemal žalovanému priznať nárok na plnenie zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, nakoľko išlo o premlčaný nárok, pričom na toto premlčanie mal podľa § 5b zákona o spotrebiteľských úveroch prihliadnuť ex offa.

21. Odvolací súd ďalej z obsahu spisu zistil, že rozhodcovským rozsudkom, ktorého zrušenia sa predmetnou žalobou žalobkyňa domáha bola žalobkyňa ako žalovanej v rozhodcovskom konaní uložená povinnosť zaplatiť žalovanému ako žalobcovi v rozhodcovskom konaní sumu 1.491,59 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.249,48 Eur od 27.04.2015 do zaplataenia a nahradit' žalovanému trovy rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský vzťah a pri rozhodovaní o veci aplikoval ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. Odvolací súd ďalej zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá samostatná Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, pričom žalobkyňa uvedenú zmluvu podpísala dňa 08.09.2016 a žalovaný dňa 15.07.2016. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva v úvode obsahuje identifikáciu zmluvných strán; v článku I. obsahuje označenie stáleho rozhodcovského súdu s označením názvu a sídla, čo sa rozumie spotrebiteľským rozhodcovským konaním, označenie webového sídla rozhodcovského súdu, ako aj adresu pre elektronickú komunikáciu; v článku II. obsahuje označenie zmluvy na ktorú sa vzťahuje, a to dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod č. XX.XX.XXXX, podpísanej veriteľom dňa 11.07.2016 a článok III. obsahuje poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určené spotrebiteľovi. Z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorú žalobkyňa podpísala dňa 08.09.2016 a žalovaný dňa 15.07.2016 vyplýva, že žalobkyňa v tejto dohode uznala čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č.XX.XX.XXXX zo dňa 16.06.2004 s pôvodným veriteľom Všeobecná úverová banka, a.s. a že dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 1.249,48 Eur, z ostatného príslušenstva podľa zmluvy vo výške 242,11 Eur a z úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.249,48 Eur za dobu od 27.04.2015 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. Z obsahu spisu odvolací súd ďalej zistil, že medzi právnym predchodcom žalovaného Všeobecnou úverovou bankou, a.s., Bratislava a žalobkyňou bola dňa 16.06.2004 uzavretá zmluva o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX a dňa 13.10.2008 zmluva o bežnom účte č. 1850686453/0200, na základe ktorej si zmluvné strany dohodli povolené prečerpanie do výšky 165,97 Eur (5.000,-- Sk) a úrokovú sadzbu povolené prečerpania k dátumu podpisu zmluvy vo výške 16,9 % p.a. s tým, že jej výška môže byť pri nastavení limitu prečerpania odlišná a že banka úrokovú sadzbu vyhlasuje zverejnením. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací rozsudkom sp.zn. 41Co/58/2019-242 zo dňa 26.06.2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Na základe podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 9Cdo/97/2020-285 zo dňa 28.07.2021 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nedal odpoveď námietku žalobkyne o neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy aj z dôvodu, že neobsahuje náležitosti podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pričom žalobkyňa poukázala aj na skutočnosť, že súd prvej inštancie v obdobnej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 25Csr/1/2017 vydal dňa 28.11.2018 rozsudok, v ktorom vyhodnotil spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ako neplatnú pre rozpor

s § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď dospel k záveru, že dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, na ktorú odkazuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou, ale len následok predtým uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, a teda v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve chýba akékoľvek označenie spotrebiteľskej zmluvy tak, ako to vyžaduje zákon.

22. Podľa § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,
- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Podľa § 45 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

24. Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán.

25. Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli.

26. Podľa § 3 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať

- a) identifikačné údaje zmluvných strán v rozsahu obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo dodávateľa a meno, priezvisko, bydlisko spotrebiteľa,
- b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva,
- c) označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla,
- d) webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, na ktorom je zverejnený rokovací poriadok stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len "rokovací poriadok"), ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 a adresu pre elektronickú komunikáciu a
- e) poučenie podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 1.

27. Po preskúmaní veci a v súlade s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí dovolacieho súdu odvolací súd zistil, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spor z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva. Z článku II. spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 08.09.2016 uzavretej medzi stranami sporu vyplýva, že táto rozhodcovská zmluva sa vzťahuje na všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod č.XX.XX.XXXX, podpísanej veriteľom dňa 11.07.2016, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj na spory ktoré vzniknú na základe tejto dohody. Právomoc rozhodcovského súdu bola preto založená na spory, ktoré vzniknú priamo z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Z obsahu dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zároveň vyplýva, že táto odkazuje na pôvodnú zmluvu č. XX.XX.XXXX zo dňa 16.06.2004 uzavretú medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného. Označením čísla zmluvy a jej dátumu uzavretia bol identifikovaný zmluvný vzťah, na základe ktorého žalobkyňa mala svoj záväzok uznať. Pokiaľ z čl. II. spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným vyplýva, že táto sa vzťahuje na všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, ako aj na spory, ktoré vzniknú na jej základe a pokiaľ je v čl. 2, bode 2.1. identifikovaná pôvodná spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného Všeobecnou úverovou bankou, a.s., Bratislava, potom právomoc rozhodcovského súdu bola založená nielen na rozhodovanie sporov týkajúcich sa priamo z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ale aj sporov vzniknutých na jej základe. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pokiaľ v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve je označená dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. XX.XX.XXXX, ktorá obsahuje identifikáciu pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 16.06.2004, bola založená právomoc rozhodcovského súdu nielen na rozhodovanie sporov týkajúcich sa priamo dohody o uznaní záväzku, ale na jej základe aj na rozhodovanie sporov týkajúcich sa pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy č. XX.XX.XXXX zo dňa 16.06.2004 uzavretej medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného. Odvolací súd potom nepovažoval za dôvodnú námietku žalobkyne, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, a to označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spor z ktorej sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a z tohto dôvodu nie je daný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku.

28. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je formulovaná jasne a zrozumiteľne na samostatnej listine, ktorá netvorí neoddeliteľnú súčasť spotrebiteľskej zmluvy a že žalobkyňa mala možnosť sa s jej obsahom riadne oboznámiť, prípadne mala možnosť túto rozhodcovskú zmluvu vylúčiť jej nepodpísaním. Odvolací súd preto dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to tvrdí žalobkyňa v podanom odvolaní.

29. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazovala na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 25Csr/1/2017-98 zo dňa 28.11.2018 odvolací súd poukazuje na to, že aj napriek tomu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 25Csr/1/2017 vystupujú totožné strany sporu, odvolací súd nie je viazaný vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie v inom konaní, pričom z rozhodnutí odvolacích senátov v obdobných veciach vyplýva, že odvolací súd už posudzoval platnosť dojednania spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy s odkazom na dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach s poukazom na to, že táto sa vzťahuje aj na rozhodovanie sporov týkajúcich

sa priamo dohody o uznaní záväzku, ako aj na jej základe na rozhodovanie sporov týkajúcich sa pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy a na základe posúdenia dospel k záveru, že označením spotrebiteľskej zmluvy - dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je splnená požiadavka existencie obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

30. Odvolací súd sa nakoniec v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade neboli dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e), i), j), k) a l), ako ani dôvody podľa ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní preukázané a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, ktorý správne právne posúdil a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil tak, aby bolo presvedčivé a dáva odpovede na všetky relevantné otázky vznesené stranami sporu v konaní. To znamená, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal námietkami žalobkyne, ktorými namietala, že rozhodcovským rozsudkom došlo k priznaniu nároku v rozpore so zákonom a ktorého výkon by bol v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že uvedená námietka žalobkyne nie je dôvodná.

31. S poukazom na vyššie uvedené dôvody a vzhľadom na to, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a predmetnú vec správne právne posúdil, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil v celom rozsahu.

32. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

33. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).